

A medieval knight in chainmail armor, holding a sword hilt. The knight's right arm is visible, wearing a metal gauntlet. The background is a textured, aged parchment or metal surface.

JAN BAUER

A decorative gold emblem featuring a shield with scales of justice, surrounded by intricate, swirling flourishes.

Mrtvola v brnění

PŘÍPADY
KRÁLOVSKÉHO SOUDCE
MELICHARA

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

JAN BAUER

Mrtvola v brnění

PŘÍPADY
KRÁLOVSKÉHO SOUDCE
MELICHARA

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

© Jan Bauer, 2016

© Nakladatelství Brána, 2016

ISBN 978-80-7243-888-4

MOTTO

*Rudolf žije z mnišské stravy,
kuchař mu jen kaši vaří.
Snad mu řekli mastičkáři,
že si posílí tak zdraví...*

Dalimilova kronika
o českém králi Rudolfovi, řečeném Kaše

1. kapitola

Studený podzimní vítr se proháněl rynkem Většího Města pražského, třepotal s fábory a korouhvemi, mával s chocholy na rytířských přilbách, nadouval pestrobarevné stany a stánky a střeše slavnostní tribuny před domem U Bílého zvonu hrozil utrhnutím.

„Jestli ta střecha spadne, nechám tesaře Vaňka zmrskat,“ huboval královský podkomoří Jindřich z Lipé na řemeslníka, který jako jediný z celé Prahy byl se svými lidmi schopen postavit tribunu a obehnat větší část rynku šraňky v šibeničním čase jednoho dne. Pravda, parádu s tím moc nenadělal, šraňky nebyly ani natřené, vystačil na ně s kládami zbavenými kůry, a tribunu z nedostatku květů nazdobil jen chvojím a fábory a ještě dvěma erby – dvouocasým bílým českým lvem na červeném štítu a jednoocasým červeným habsburským lvem na zlatém štítu. Že se jiné turnaje se odbývaly s větší parádou? Ale to by musel jejich pořadatel sáhnout hlouběji do měšce a to ten mladý šetrný Habsburk Rudolf nemínil ani náhodou. Ach, za krále Václava II. bývaly onačejší turnaje, na něž se sjížděl výkvět křesťanského rytířstva, víno teklo proudem a pro chudinu bylo dost piva zdarma! Kdepak, něco takového od toho cizáka není možné čekat.

Přesto se všichni, ať už byli bohatí či chudí, páni či kmáni, na nastávající klání těšili. Hlavně se pak těšili všichni krčmáři, hostinští, kramáři, řezníci, uzenaři, pekaři, caletníci a perníkáři, co jich ve Větším Městě pražském bylo, protože takový turnaj byl pro ně především

příležitostí k dobrému výdělku. Nejenže byly všechny hostince, co jich tady bylo, a to i v pražských předměstích, plné hostů často ze vzdálených zemí, vždyť otcem nového českého krále nebyl nikdo jiný než římský král Albrecht Habsburský. A všichni samozřejmě chtěli pít, co hrdlo ráčí, a nacpat se k prasknutí. Přece není nic radostnějšího, než pozorovat souboje rytířů a přitom se ládovat chutnou klobásou. A samozřejmě také koukat, co se děje kolem kolbiště, vždyť tolik prominentů, hodnostářů a vznešených paní a panen nebývá ve Větším Městě pražském k vidění každý den. Už předem se proslýchalo, že nejen římský král Albrecht, ale snad všichni říšští kurfiřti budou na turnaji v Praze přítomni a spolu s nimi i jejich početné družiny. A to stačilo, aby do hlavního města Českého království navzdory pokročilému podzimu, vždyť svátek svatého Havla už minul a cesty rozmokly, dorazil výkvět šlechty nejen z Čech a Moravy, ale také z obou rakouských zemí, ze Štýrska, z Korutan, z Bavor, z Frank, ze Saska, z Dolního i Horního Slezska, z Lužice, ba i z Uher.

Však také krčmáři a hostinští navařili pivo, nakoupili sudy vína přivezené až z rýnské Falce a Burgund, a dokonce prý až z Toskánska, ačkoliv takové mělnické nebo litoměřické by leckteré mlsné hubě mohlo stačit. Sedláci si mnuli ruce, protože vykrmená prasátka šla na odbyt, stejně tak jako skopci či tuční voli. A nový král Rudolf nařídil svým lovčím, aby se postarali o zásobu srnčího a zaječiny z královských hvozdů. Byla sice určena především pro královský stůl, ale tentokrát bylo možné přimhouřit obě oči, pokud se dostala i jinam. Hlavně že uspokojí ústa a žaludky diváků a účastníků turnaje.

Sám nový královský podkomoří Jindřich z Lipé, nad jiné urostlý chlapík, by nejraději sám změřil mezi šraň-

ky své síly s některým z udatných protivníků, ale raději přenechal právo účasti v turnaji svému mladšímu bratru Čenkovvi. Před třemi lety totiž při podobném turnaji nešťastnou náhodou zabil braniborského rytíře Hermana z Barby a z příkazu tehdejšího krále Václava II. pak musel na čas opustit Prahu. Tahle nešťastná příhoda dosud nebyla zapomenuta, a tak pan Jindřich už raději rytířská klání nevyhledával, aby snad kvůli hloupé náhodě neohrozil svoji slibně se rozvíjející dvorskou kariéru. Zato jeho bratr Čeněk se na klání těšil, vždyť v prvním souboji mu los přisoudil mladého hraběte Hartmanna z Kuenringu, vyhlášeného šampióna, který nedávno získal věnec určený pro vítěze turnaje na císařském hradě v Norimberku. Navíc byl tento pohledný mladý muž přítelem a důvěrníkem nového českého krále Rudolfa a celá Praha si v souvislosti s ním důvěrně šeptala, že je prý praysynovcem proslulé krásy Anežky z Kuenringu, milenky slavného českého krále Otakara II.

„Kdyby se mi tak podařilo srazit ho svým dřevcem ze sedla, a to před zraky samotné staronové královny Rejčky a dostat od ní věnec pro vítěze, to bylo slávy,“ povzdechl si pro sebe ctížádostivý Čeněk a vydal se do stanů označeného erbem se dvěma zkríženými černými ostrvemi na zlatém poli, aby mu jeho služebníci před zápasem včas oblékli kroužkovou zbroj doplněnou o lesklé pečlivě vyčíděné pláty kryjící krk, hrud, ruce a nohy a na závěr mu nasadili na hlavu kolčí helm s černožlutým chocholem, tedy v barvách Ronovců.

„Pane, co nevidět začnou bubnovat k prvnímu klání,“ vzrušeným hlasem oznámil královskému soudci Melicharovvi z Roupova jeho mladý pomocník Božetěch. Právě se spolu proplétali davem zvědavých diváků, kteří si zatím kupovali i stánků teplé calty nebo opečené klobásy.

„Ty jsi nějaký nedočkavý, chlapče,“ shovívavě se usmál soudce.

„Nediv se, vsadil jsem pět grošů na pana Čenka a doufám, že vyhraje a grošíky se mi pěkně zmnoží,“ pochlubil se Božetěch se svými starostmi.

„Jen abys je neprohrál. Hrabě Hartmann už ve dvou turnajích nebyl poražen. Sedí prý v sedle jako přibitý.“

„Ty sis na něho vsadil, pane Melichare? To jsi Čech? Myslel jsem, že spíše budeš držet palce našinci než tomu Rakušákovi,“ namítl Božetěch.

Melicharovi jen zajiskřilo v očích a pobaveně zacukaly koutky úst: „Pamatuj si, že jako soudce nemohu nikomu stranit. Ať zvítězí ten obratnější a silnější, padni komu padni. To je stejná zásada jako před soudem, kde zase plátí právo a spravedlnost. A k tomu tvému sázení bych chtěl jen říci, že je to nectnost, která důvěřivcům vytahuje peníze z měšců.“

„Ale když vyhraje pan Čeněk, tak mám nejen své groše zpátky, ale dostanu mnohem více, protože mi budou náležet peníze těch, kteří špatně vsadili na hraběte z Kuenringu...“

„Chlapče, na těchhle sázkách vyhrávají především ti, kteří je vybírají. A věř mi, poctivců bys mezi nimi napočítal jen velmi málo. Ostatně komu jsi svěřil svůj vklad?“

„Je to takový hubený chlapík v červeném kabátci a černém klobouku. Stál hned těsně u šraňků a lidé se k němu hrnuli jako vosy na med. Sliboval, že tam prý bude i po prvním klání, aby výhercům vyplatil jejich odměnu. Však mi tady dal potvrzení.“

„Ukaž!“ Soudce Melichar si prohlédl kousek pergamentu, na němž bylo inkoustem načmáráno jméno pana z Lipé a římská číslice pět. „Nu, přeji ti, abys měl štěstí. Ale dobře ti radím, příště už ho raději nepokoušej. Těmhle výběřčím sázek není radno důvěřovat.“

Božetěch se zatvářil náramně dotčeně. V duchu už sprádal plány, co za výhru koupí, vždyť na stáncích kolem kolbiště se nabízelo nemálo zajímavých věcí ke koupi, a najednou mu soudce vezme jeho iluze. Ale znal svého pána jako muže nad jiné opatrného, a tak si hned řekl, že si jeho připomínky nebude brát příliš k srdci. Však už v té chvíli zavířily bubny a všichni zvědavci, kteří dosud okouněli, nebo si něco vybírali u stánků, se honem nahnuli ke šraňkům, aby dobře viděli. Také tribuna pro vznesené hosty se rychle zaplnila. Soudce Melichar ke svému překvapení zjistil, že turnaj přilákal i samotného římského krále Albrechta, který přišel v doprovodu dvou svých synů a to nového českého krále Rudolfa a vévody Fridricha. Ale více než všichni tři Habsburkové zajímala diváky staronová královna Rejčka, vlastně původním jménem Ryksa, která v Čechách přijala jméno Alžběta. Když si tohoto sirotka po polském králi Přemyslovi přivedl do Prahy král Václav II., bylo to ještě dítě, ale nyní po boku nového manžela krále Rudolfa rozkvetla v oslnivou blondatou krásku. V silném větru si musela přidržovat svůj henin, módní špičatý čep se závojem, tváře a rty měla zkrášleny červeným líčidlem a vedle svého jakoby nedomrlého manžela s nápadně bledým obličejem vypadala jako rozkvetlá růže. Melichar si v té chvíli pomyslel něco o Rudolfu chcípáčkovi, jenže tenhle chcípáček byl synem římského krále a dalo se předpokládat, že brzy i císaře. Vždyť Svatý otec Kliment V. prý nic nenamítá proti jeho římské korunovaci. Prý... Samozřejmě soudce Melichar nemohl nic vědět o intrikách francouzského krále Filipa IV., na němž byl Svatý otec, v jádru ustrašený slaboch, zcela závislý.

Bubnování zesílilo a už přicházel do středu budoucího kolbiště na hlavním pražském rynku pestře oděný herold, aby oznámil účastníky prvního klání. Královský pod-

komoří Jindřich z Lipé, který stál na tribuně nedaleko nového panovníka, se lehce nafouknul a zároveň strnul napětím. Vždyť ohlašované jméno nebylo jméno nikoho jiného než jeho mladšího bratra Čeňka.

Bubny po krátké odmlce znovu zavířily a hned vzápětí vyrazil do ohrazeného prostoru kolbiště statný rytíř na koni pokrytém jasně žlutou čabrakou s černými zkrříženými ostrvemi, osekanými větvemi či kmeny. Také jeho štít byl zářivě žlutý a samozřejmě také se zkrříženými ostrvemi, které nosili ve znaku všechny větve Ronovců. Na Čeňkově helmici pak vítr nadouval černožlutý chochol. Dřevец zatím držel vztyčený a uzdou uklidňoval svého koně, zjevně trochu vyplašeného z toho, co se kolem něho děje.

„Vidíš, pane z Roupova? To je můj favorit a troufnu si tvrdit, že dozajista zvítězí. Toho Rakušáka srazí ze sedla dřív, než bys řekl amen.“ Božetěch zaujal místo těsně u šraňků byt' ho to stálo nějaký ten štulec s ostatními zvědavými diváky.

Ale než mu stačil královský soudce odpovědět, vjel na kolbiště Čeňkův soupeř hrabě Hartmann z Kuenringu, kterého herold, vzhledem k jeho přátelství s králem Rudolfem, ohlásil zvláště slavnostně a květnatě a připomenul jeho nedávný triumf na turnaji v Norimberku. Čabraka Hartmannova koně byla stejně jako u jeho protivníka zbarvena černě a žlutě, protože erbovní barvy Ronovců a Kuenringů se shodovaly. Ale tentokrát byla čabraka černožlutě pruhovaná, stejně jako rytířův štít. Zářivě lesklá helmice nenesl tentokrát chochol, ale černožlutě pruhované rohy. Běžně nebylo povolováno, aby soupeři požívali stejné barvy, nicméně oba rody, jak Kuenringiové, tak páni z Lipé jako jedna z větví Ronovců, byly natolik významné, že jim pořadatelé turnaje museli vyhovět. Proto také na pohled to vypadalo, jako by se měli střetnout dva

obrovští sršni, kteří samozřejmě místo žihadel používají dřevce. Na hraběti Hartmannovi bylo znát, že už se patrně nemůže dočkat boje. Svým dřevcem nemířil vzhůru k nebi jako jeho soupeř, ale měl ho už jakoby připravený k tomu, aby pana Čěnka co nejrychleji vyhodil ze sedla. Sám se však ani nepřikrčil, seděl na svém koni rovný jako svíce a ani se nepohnul. „On se snad dočista zbláznil, trčí tam jako slaměný panák,“ zamumlal spíše pro sebe král Rudolf a Alžběta Rejčka dychtivě upřela své pomněnkově modré oči na kolbiště a mírně se naklonila z tribuny, aby lépe viděla.

Ještě ani herold nestačil říci celý svůj proslov o slavném turnajovém šampiónovi a svou květnatou větu o tom, že v hraběti Hartmannovi jako by se vracely příběhy legendárních rytířů kulatého stolu krále Artuše, přerušil v polovině, když oba koně nedočkavě zabubnovali kopyty do zdupané plochy kolbiště a vyrazili přímo proti sobě. Zdálo se přitom, že ani jeden z jezdců jim v tom nebránil. Hrabě z Kuenringu se trochu zakymácel ze strany na stranu, jako by byl snad opilý. Jeho pohyb trochu viditelně trochu zmátl Čěnka z Lipé. Přikrčil se a doslova na poslední chvíli stačil svůj dřevce sklopit a namířit ho na protivníkovu sedlo. Diváci strnuli samým napětím. Už se zdálo, že do sebe oba dřevce s třeskotem narazí, ale jak koně kolem sebe v trysku prolétli, ani se nedotkly. Jenže sotva se oba soupeři minuli, Hartmann z Kuenringu se znovu zapotácel v sedle a z čista jasna sklouzl dolů. „To má z toho frajerského posedu,“ procedil skrz zuby římský král Albrecht a zdálo se, že má z porážky synova přítele radost. Ne ovšem tak velkou, jakou měl pomocník královského soudce Božetěch. Vykřikl radostí: „Ejhle, Čeněk! Vivat Čeněk!“ a křepčil a radoval se spolu s ostatními diváky, kteří většinou fandili českému šlechtici.

Sluhové hrabětě z Kuenringu honem přispěchali, aby zadrželi Hartmannova koně, protože jejich pán uvízl jednou nohou ve třmenu a nyní bezvládně visel dolů a jednou oplechovanou paží a hlavou v helmici tloukl o zem. Z ženské části publika se ozvaly výkřiky úzkosti, vždyť žádná z přítomných paní a panen, byť leckterá držela palce panu Čěnkovi, si nepřála, aby se krásnému plavovlasému Hartmannovi něco stalo.

„Mám dojem, že hrabě z Kuenringu utrpěl zranění, ale přitom se ho dřevce pana Čěnka zjevně ani nedotknul,“ poznamenal soudce Melichar. Hned ho napadlo, že přítomní ranhojiči budou mít asi práci a vzhledem k tomu, že do dalšího souboje zbývala spousta času, rozhodl se ho využít co nejpříjemněji. „Až si vyzvedneš svou výhru, vyhledej mne v krčmě U Stříbrné konvice,“ oznámil Božetěchovi a začal se tlačit davem ke zmíněné hospodě. V duchu se už těšil na doušek piva.

2. kapitola

„Je tady pan královský soudce Melichar z Roupova?“ ozvalo se ze dveří hostince U Stříbrné konvice.

Melichar se neochotně ohlédl a rukou si přitom otřel pивní pěnu, která mu ulpěla na vousích. „Kdo se ptá?“

Muž v červeném plášti s volnými rukávy a šedou čapkou na hlavě rozhodně nevypadal na obyčejného kmána. Látka jeho pláště byla zjevně drahá a v jeho chování byla znát jistá arogance a znechucení nad tím, že vůbec musel vstoupit do tak obyčejné hospody, kde se štilil dotknout čehokoliv. Protlačil se kolem plně obsazeného stolu až k soudci a tichým hlasem, aby ho nikdo v okolí neslyšel, se představil: „Jsem Diviš z Bílé Hůrky, komorník pana Jindřicha z Lipé. Můj pán by s tebou, pane královský soudce, rád hovořil.“

„Copak má pan královský podkomoří tak naléhavého na srdci?“ Melichar se nijak nenamáhal ztlumit svůj hlas a není divu, že několik štamgastů se na dvojici zvědavě obrátilo.

„Ať žije pan Čeněk z Lipé!“ zvolal kdosi a pozvedl přitom svůj cínový krobek. Několik chlapíků, kteří tu zjevně zapíjeli vítězství svého favorita, se přidalo. Komorníkovi Čeněkovu bratra Jindřicha to však kupodivu radost neudělalo. Zatvářil se naopak poněkud znechuceně, jako by mu sláva pánů z Lipé byla spíše na obtíž.

„Raději ti to, pane soudce, povím venku. Tady je příliš velký hluk.“

„Když dovolíš, nejdříve zaplatím své pivo,“ pokývl hlavou Melichar, vložil plešatému krčmáři v zástěře do dlaně pár mincí a následoval Diviše z Bílé Hůrky.

Venku před krčmou byl snad ještě větší hluk než uvnitř. Nucenou přestávku v turnaji využívali kramáři, uzenáři a pekaři k vychvalování svého zboží, kolem jejich stánku se tlačili kupující a zvědavci, jeden křičel přes druhého a opuštěné kolbiště zatím obsadili muzikanti a jejich pís-kání, vrzání a troubení doslova rvalo uši. Melichar se jen ušklibnul a bezděčně pohlédl k obloze, aby se přesvědčil, zda studený vítr nepřinese déšť, který by tu hudební pro-dukci překazil. Ale po nebi běžely jen cáry šedých mraků a rozhodně neslibovaly spršku.

Komorník vedl soudce kolem rynku k domu U Bílého zvonu, kde zemřel král Václav II., jemuž Melichar z Rou-pova, původně pouhý vladyka, vděčil za svůj společenský vzestup. Vlastně za něj vděčil také svému tchánovi Bo-huslavovi ze Švamberka, který se u panovníka přimluvil. Díky těm dvěma mocným mužům se Melichar domohl úřadu královského soudce, v němž sice leckomu z čes-kých pánů vadil, ale nikdo mu nedokázal upřít poctivost a nestrannost, padni komu padni. Na rozdíl od svých předchůdců nebyl ochoten za měšec pražských grošů přehlížet lumpárny a zločiny, byť tím zpočátku každého překvapoval. A když i po několika letech odmítal ze svých zásad ustoupit, dodalo mu to u některých českých pánů na vážnosti a ve svém důsledku mu to dovolilo, navzdory občas vyslechnutým uštěpačným poznámkám, ve svém soudcovském úřadu zůstat.

Sotva oba muži vešli do prostorné vstupní síně vysokého domu, který byl spíše palácem, byť si ho původně zbudoval pouhý zbohatlý měšťan zlatník Konrád, vyšel jim v ústrety sám pan Jindřich z Lipé. Byl to nápadně vysoký pohledný muž s nakadeřenými světle hnědými vlasy a pečlivě zastři-ženými vousy. Šedomodráma očima se zkoumavě podíval na Melichara, jako by se chtěl přesvědčit, zda je to skutečně

on, a zcela neokázale mu stiskl pravici. Dlaň měl suchou a jeho stisk byl pevný, ale nikoliv přehnaně.

„Jsem rád, že jsi hned přišel, pane z Roupova,“ začal váhavě a bylo znát, že hledá ta nejvhodnější slova. „Znám tě, jako muže nanejvýš poctivého a zcela oddaného svému královskému úřadu.“

„Nač ta slovní omáčka, pane královský podkomoří,“ mírně se usmál Melichar, který se za tu dobu, co vykonával svůj úřad, naučil hovořit i s těmi nanejvýše postavenými pány jako rovný s rovným.

„Nejraději bych tuto ožehavou záležitost s tebou probíral u číše vína, ale času je málo, a jak víš, mám povinnost vůči králi Rudolfovi.“

Melichar chápavě přikývl a čekal, co z podkomořího vypadne.

„Nevím, zda jsi sledoval klání mého bratra...“

„Sledoval, pane z Lipé. Překvapilo mne, že hrabě Hartmann spadl ze sedla, aniž se ho tvůj bratr dotknul.“

Jindřich se spokojeně pousmál: „Jsem rád, že jsi to viděl. Čenka totiž právě našel z vraždy.“

„Z vraždy?“ nechápavě se zeptal soudce, jako by nevěřil vlastním uším.

„Ano z vraždy. Sám král Rudolf ho okamžitě přikázal uvěznit v žaláři na radnici Většího Města pražského.“

„Svatý Bože, proč? Koho měl zabít?“ vyhrkl překvapený Melichar.

„Hraběte Hartmanna u Kuenringu.“

„Ale ten jen přece nanejvýš zraněný. Kůň ho sice chvíli vlekl za sebou, ale přitom nemohl utrpět žádný smrtelný úraz. A i kdyby, tvůj bratr, pane podkomoří, na tom nenesl žádnou vinu.“

„Také si to myslím. Jenže hrabě Hartmann je mrtvý a král Rudolf, zřejmě navedený svým otcem, obvinil Čen-

ka z jeho usmrčení.“ Hezkým obličejem pana Jindřicha přelétl temný stín.

„Vždy král musel vidět, že se tvůj bratr hraběte ani nedotknul?“ namítnul Melichar.

„Král je král, jeho slovo je zákon,“ smutně pokývl hlavou Jindřich z Lipé. A v jakémisi pohnutí uchopil soudce za ramena a důvěrně se k němu naklonil: „Pomoz mi, pane z Roupova. Snad váha tvého úřadu, který nemůže ani ten umíněný Habsburk zpochybnit, ho přivede k rozumu. Sám jsem si něco podobného před časem zažil, když jsem nešťastnou náhodou přivodil smrt toho braniborského rytíře. Ten však naštěstí nebyl ničím oblíbenec. Hrabě Hartmann bohužel byl. Nemusím ti snad vysvětlovat koho...“

Podkomoří nedopověděl a dlouze se na Melichara podíval. Soudce měl pocit, že pan z Lipé právě ze sebe odvalil obrovský balvan a přivalil ho rovnou na něj. Ale byl to pocit jen chvilkový, protože přece proti jeho bratrovi nic nesvědčilo a údajné obvinění ze zabití, nebo dokonce z vraždy se zdálo být jen okamžitým plácnutím do vody. Však panovníci mívají všelijaké nápady a vzhledem k tomu, že jsou ke svému panovnickému údělu povoláni od Boha, je třeba vyčkat, až z těchto nápadů zase vystřízliví a přijdou k rozumu. To Melicharovi, který ve svém úřadu zažíval u čtvrtého krále, nemusel nikdo dlouze vysvětlovat.

„Mohl bych si prohlédnout tělo mrtvého hraběte?“ zeptal se soudce Melichar.

Jindřich z Lipé pokrčil rameny: „O tom nerozhoduji já. Pokud vím, dosud leží ve stanu pánů z Kuenringu. Myslím, že tobě jako královskému soudci by neměl nikdo bránit v tom si tělo prohlédnout a na vlastní oči se přesvědčit, že je můj bratr nevinný.“

„Dobrá. Kde tě najdu, pane z Lipé, až tě budu potřebovat?“

„Tady nebo v mém domě u jakubského kostela. Obávám se, že po dnešní události už turnaj nebude pokračovat.“

„Také si myslím,“ souhlasně přikývl Melichar.

„Ještě něco,“ ozval se královský podkomoří za odcházejícím soudcem.

Melichar se otočil.

„Děkuji,“ splynulo z Jindřichových úst slovo, které rozhodně nepoužíval příliš často.

„Zatím nemáš zač, pane,“ odvětil soudce a v duchu si pomyslel, že Jindřich z Lipé, jindy tak sebevědomý královský podkomoří a hlava rodu Ronovců, má tentokrát opravdu nahnáno.

3. kapitola

„Tam se nesmí!“ vyštěkl německy zbrojnoš v tlusté prošívanci a svým kopím přehradil cestu do velkého bílého stanu s černožlutě pruhovaným erbem Kuenringů.

„Jsem královský soudce Melichar z Roupova“ představil se urostlý prošedivělý muž, který se domáhal vstupu.

„To mne nezajímá,“ drze odsekl zbrojnoš.

„Mám ho spráskat jeho vlastním kopím?“ ozval se za soudcovými zády jeho pomocník Božetěch, který byl podrážděn na nejvyšší možnou míru. Před chvílí mu onen organizátor sázek odmítl vyplatit jeho výhru poukazem na to, že k boji vlastně nedošlo a že hrabě Hartmann spadl, aniž do něho pan Čeněk vůbec strčil. V takovém případě prý sázky propadají ve prospěch pořadatele. Božetěch ho chtěl v první chvíli napadnout a vymoci si výhru silou svých pěstí, ale nakonec usoudil, že by tím svého zaměstnavatele příliš nepotěšil, ba dokonce by tím mohl poškodit jeho pověst. Proto k žádné rvačce nedošlo, i když zklamaných sázkařů domáhajících se výhry bylo poměrně hodně. Božetěch se všem představil jako pomocník královského soudce a slíbil jim, že se cestou práva zasadí, aby jim výběrčí sázek musel vše do posledního groše vyplatit. Jenže když konečně pana Melichara našel, ještě dostal vyhubováno, kdeže se toulá, a musel ho následovat do stanu Kuenringů. A právě před jeho vchodem natrefili na toho umíněného rakouského zbrojnoše.

„Co je to tady za křik?“ ozval se zevnitř stanu hluboký hlas a vzápětí odtud vyšla objemná postava nejvyšší-

ho maršálka Tobiáše z Bechyně, který rozhodující měrou přispěl ke zvolení mladého Rudolfa Habsburského českým králem. „Ty, pane soudce?“ podivil se, když spatřil Melichara z Roupova.

„Zaplať Bůh, že jsi tu, pane maršálku,“ ulevil si soudce. „Tady ten hlupák mi brání ve vyšetřování tohoto případu.“

„Co chceš vyšetřovat, pane soudce? To, čemu ty říkáš případ, je přece nad slunce jasné. Pan Čeněk, podobně jako před několika lety jeho bratr Jindřich, si při klání nepočínal příliš rytířsky a zcela v rozporu s turnajovými pravidly.“ Tobiáš zjevně narážel na to, že když před časem Jindřich z Lipé nešťastnou náhodou při turnaji zabil toho braniborského rytíře, podařilo se tentokrát něco podobného jeho mladšími bratry. Zkrátka a dobře se podle něho ukázalo, že páni z Lipé si pravidla čestného rytířství neberou příliš k srdci, a když někoho mohou pořádně praštit, nezaváhají ani na okamžik.

„Jak mi ovšem vysvětlíš, pane maršálku skutečnost, že hrabě z Kuenringu spadl z koně, aniž se ho pan Čeněk vůbec dotkl?“

„Není co vysvětlovat,“ odsekl Tobiáš, všeobecně mezi českými pány známý svou nadutostí a arogancí. „Asi ses špatně díval, pane soudce.“

„Ale já také neviděl, že by se dřevec pana Čenka nějak dotknul hraběte z Kuenringu,“ podpořil svého zaměstnavatele jeho pomocník Božetěch. Tobiáš se už chtěl ohradit proti tomu, aby nějaký obyčejný poskok zasahoval do rozhovoru dvou královských úředníků, když se Božetěch vzápětí vyťasil s trumfem: „Ani výběřčí sázek žádný kontakt mezi oběma rytíři neviděl a teď nechce vyplácet výhry těm, kteří sázeli na pana Čenka.“

Nejvyšší maršálek se zarazil. Sám byl vyhlášený tím, že se rád sázel, stejně jako rád hrával v kostky. Tím spíše

chápal, že takový argument nemůže přejít jen mávnutím ruky. Na jeho tučné tváři obrostlé hnědým plnovousem zakrývajícím trojitou bradu se rozlil svrchovaně nepřijemný výraz a temně zahučel: „Tak pojď dál, pane soudce!“

„A co můj pomocník? Potřebuji ho,“ připomněl Melichar.

„Ať jde tedy také!“ Tobiáš z Bechyně se k nim naoko lhostejně obrátil zády a valil svoje mohutné tělo dovnitř stanu. Zbrojnoš, který jim před tím bránil ve vstupu, se zatvářil, jako by se nic nestalo, a bez jediného slova obrátil svůj zrak na mumraj odehrávající se na rynku. Melichar jen pokrčil rameny a následován Božetěchem vešel za nejvyšším maršálkem. Ve stanu bylo boží dopuštění. Na jednoduchém polním lůžku ležel hrabě Hartmann z Kuenringu jen v prošívanici a nohavicích, co se nosí pod brněním. Helmice s černožlutě pruhovanými rohy spočívala na dřevěném stojánku, na kterém byly také pečlivě vyskládány lesklé pláty zbroje. Vypadalo to, že si Hartmannovo služebnictvo dalo tuze záležet, aby brnění zůstalo nepoškozeno, což soudci připadalo nyní, když je jejich pán mrtvý, poněkud zbytečné. Přímo u lůžka klečela plačící dívka s krajkovou bílou rouškou na hlavě. Slámově žluté vlasy jí v bujných kadeřích spadaly na ramena. Oblečená byla do červeného zlatými květy zdobeného pláště naznačujícího, že jde nepochybně o urozenou a náramně bohatou osobu. Ostře s ní kontrastovala další osoba u lůžka, nápadně hubený a zcela holohlavý muž v černé sutaně řeholníka. Kolem se pak motalo půl tuctu zcela vyděšených služebníků. Ale více než ti dva u lůžka a šestice sluhů Melichara zaujal vyzáblý mladík s velkým zahnutým nosem v nepříliš hezké bledé tváři a dlouhými zvlněnými světlými vlasy. Snažil se tvářit pánovitě, ale soudce vyčetl z jeho šedomodrých očí plachost

a nejistotu. Poprvé v životě uviděl zblízka nového českého krále Rudolfa z rodu Habsburků.

„To je královský soudce Melichar z Roupova se svým pomocníkem,“ představil je Tobiáš z Bechyně. Podle toho, jak se choval, bylo zřejmé, že je na něm mladý král, neznalý českých poměrů, zcela závislý. Melichar a Božetěch se před panovníkem mírně uklonili, ale jen mírně. Ostatně král jako by ani nestál o nějaký projev úcty. Spíše ho na příchozích překvapovalo, že se tu ve stanu Kuenringů vůbec objevili. Pánovitý výraz přešel do rozpaků a výsledkem byla německy položená otázka: „Proč jsi přišel, pane soudce?“

„Z titulu svého úřadu musím vyšetřit příčinu a okolnosti smrti hraběte Hartmanna,“ odpověděl co nejklidnějším hlasem Melichar.

„Ach tak.“ Král Rudolf se zarazil a po chvílce přemítání, kdy jak nejvyšší maršálek, tak královský soudce a jeho pomocník bedlivě sledovali každé hnutí v jeho tváři, namítnul: „Myslíš, pane, že je potřeba něco vyšetřovat? Hrabě z Kuenringu byl zabit v rytířském turnaji a to by se stávat nemělo.“

„Ano, nemělo by se to stávat, Milosti,“ souhlasil Melichar, „nicméně je potřeba určit příčinu smrti a teprve pak rozhodnout o něčí vině.“

„Pan Čeněk je vinen a jako král jsem ho hned nechal zavírat do vězení,“ věcně oznámil Rudolf tónem, jako by hovořil o počasí. V jeho hlase nebyl ani stín nějakého rozhořčení nebo pochyb.

„Jako královský soudce si dovoluji, Milosti, poznamenat, že sice na to máš právo, ale je to rozhodně předčasný krok. Nevíme přece, zda je pan Čeněk vinen, nebo ne.“

„Však ho můžeš ve vězení vyslechnout, ne?“ Koutky králových úst se zvedly k náznaku úsměvu. Ale jen názna-

ku. Bylo vidět, že je mimořádně rozrušen a jen silou vůle se brání tomu, aby se nerozplakal. Zřejmě měl hraběte Hartmanna lidsky rád, což u panovníků nebývá příliš častým jevem.

„Samozřejmě, že Čěnka z Lipé vyslechnu. Nejprve bych si však chtěl prohlédnout tělo mrtvého pana z Kuenringu.“

„Není potřeba,“ vložil se do rozhovoru Tobiáš z Bechyně. „Už ho prohlížel královský lékař magistr Baltazar ze Sieny.“

„Přesto ale...“ chtěl namítnout Melichar, ale v tom se ozval holohlavý muž v černé sutaně:

„Já jsem královským lékařem, pane soudce.“ Magistrova němčina měla silný vlašský přízvuk a hlas zněl skřípavě, jako když vržou dveře nebo ostrí meče přejede po kameni. „Co potřebuješ vědět?“

Melichar na řeholníka zvědavě pohlédl a v duchu odhadoval, nakolik se může na jeho úsudek spolehnout a nakolik je spíše připraven fabulovat, aby uspokojil zájmy svého zaměstnavatele. Jeho tvář se na první pohled zdála být upřímná, soudce však až příliš často zažil lháře, kteří vypadali jako poctivci. Jenže, ať už byl magistr Baltazar takový či onaký, Melichar věděl, že stejně se zatím bude muset spokojit s jeho názorem. Doposud nebylo myslitelné, aby si sám přivedl svého felčara nebo ranhojiče, kteří by si mohli tělo hraběte prohlédnout a co možná nejobjektivněji určit skutečnou příčinu smrti.

„Jak tedy podle tebe, pane magistře, hrabě Hartmann zemřel?“ otevřeně se zeptal Melichar. Plačící dívka, která až doposud klečela u mrtvoly, poprvé zvedla hlavu a slzíci má očima se podívala na královského soudce. Zdálo se, že i ona chce tuze vědět, nač skonala jí oplakávaný hrabě. Královský lékař však v rozpacích jen pokrčil rameny:

„Myslel jsem si, že Hartmann z Kuenringu skonala na následky těžkého zranění hlavy,“ začal lékař opatrně. „Ale

když mu sluhové sejmuli přilbici, ukázalo se, že nedošlo k nijak vážnému úrazu. Můžeš se, prosím, podívat, pane soudce?“

Melichar si všimnul, že poslední věta vyvolala nelibost na tvářích panovníka i nejvyššího maršálka. V první chvíli si myslel, že jeden nebo druhý se postaví proti tomu, aby si prohlížel mrtvého, ale žádný z nich se neozval. Soudce se tedy sklonil k lůžku, aby se podíval na Hartmannovo zranění. Bledé čelo se zdálo být netknuté, zato pod dříve nakadeřenými a nyní zplihlými blondatými vlasy spatřil rozsáhlou krevní sraženinu vzniklou zřejmě pádem z koně na hlavu. Melichar ze zvědavosti vzal ze stojanu Hartmannovu přilbici a zamyšleně si prohlížel její vnitřek. Dobře si všimnul, že je vyložena jemnou kůží a navíc i silným žlutým plyšem, což jistě dokázalo ztlumit jakýkoliv, byť sebeprudší náraz. Při turnajových kláních se účastníci právě úrazu hlavy nejvíce obávali, a proto dbali, aby vystýlka přilbice byla provedena co nejpečlivěji. Hrabě z Kuenringu, už proto, že turnaje byly jeho velkou zálibou, se zjevně snažil vystříhat veškerého zbytečného rizika a na své zbroji rozhodně nešetřil. Proč tedy vlastně zemřel, když to nebylo po ráně do hlavy?

„Tělo hraběte jsi neprohlížel, pane magistře?“ otázal se soudce.

„Před pannou Lenorou se to jaksi nehodilo,“ lékař se obrátil na uplakanou plavovlásku.

„Můžeš ji požádat, aby opustila stan?“ Melichar předpokládal, že tentokrát se svou otázkou možná přestřelil, neměl totiž nejmenší tušení, kdo je ta půvabná a vyšňořená plačka, nemohl si však pomoci. Pokud chtěl odhalit skutečnou příčinu Hartmannovy smrti, musel si jeho tělo prohlédnout a zjistit, zda neutrpěl i jiná zranění.

„To jsi přehnal, pane soudce,“ ozval se sám král Rudolf.

„Pak ovšem nemůžeme zjistit, jak vlastně hrabě z Kuenringu zemřel a zda pan Čeněk z Lipé není držen ve vězení zcela neprávem.“

Melichar ztrácel trpělivost. Byl si sice vědom toho, že hovoří se samotným králem, který ho může jeho úřadu zbavit, zároveň však věděl, že by to nebylo zase až tak jednoduché. I král je závislý na zemském sněmu, kde nepochybně má silné slovo Jindřich z Lipé, v jehož zájmu chtěl nyní objasnit Kuenringovu smrt, aby bylo možné osvobodit pana Čenka z vězení. Občas se prostě musel riskovat, pokud měl v úřadu obstát mezi dvěma mlýnskými kameny, a panovník a zemský sněm takovými mlýnskými kameny byli.

„Pane z Roupova, asi bych ti měl představit snoubenku zesnulého hraběte, urozenou panu Eleonoru z Lichtenštejna,“ tiše se ozval vedle krále postávající Tobiáš z Bechyně.

Dívka si rozmazávala líčení na uplakaném obličejí a směrem k Melicharovi mírně kývla. Mohlo to znamenat cokoliv, od pozdravu až po zcela bezděčný pohyb, jímž vzala soudcovu existenci na vědomí.

„Je mi líto smrti tvého snoubence, urozená panno Eleonoro. Kéž mu Bůh dopřeje věčnou slávu na nebesích,“ tiše řekl směrem k dívce Melichar a spěšně dodal: „Přesto bych tě rád požádal o laskavost. Mohla bys, prosím, opustit tento stan, abychom mohli objasnit příčinu smrti pana hraběte?“

Panna Eleonora se pyšně narovnalá, pohodila hlavou, a aniž cokoliv řekla, zamířila k východu ze stanu. Jedna z okounějících služek jí hbitě následovala.

„Teď sis z ní udělal nepřítelkyni na život a na smrt, pane soudce,“ zamračil se Tobiáš z Bechyně.

„Asi ano,“ přikývl Melichar, „ale to už obnáší můj úřad.“

„Pannu Lenoru nemusíš brát příliš vážně,“ ozval se kupodivu zdánlivě smířlivě král Rudolf. „Je nepochybně zlomena žalem nad ztrátou snoubence. Ale byl bych rád, kdyby bral vážně mne, svého krále. Proto doufám, že mi do zítřka zjistíš, nač zemřel hrabě z Kuenringu a zda jsem dal uvěznit Čeňka z Lipé po právu. I král se může někdy mýlit, ale královský soudce nikdy.“

Z úst mladého Habsburka to znělo jako pohružka a Melichara strašila ta poslední věta ještě dávno poté, co král v doprovodu nejvyššího maršálka odešel.

„Svlékněte ho,“ poručil královský lékař Baltazar ze Sieny sluhům sotva Rudolf odešel. Na Melichara se přitom ani nepodíval, ačkoliv to byl právě on, kdo si vymohl ohledání mrtvoly hraběte Hartmanna. Soudce dumal, jestli má v tom vlašském lékaři spojence, nebo skrytého protivníka, ale nemohl se rozhodnout. V duchu byl rád, že ten černý studovaný řeholník převzal iniciativu, i když mu nebylo zřejmé, proč tak najednou zcela zjevně otočil. Sluhům nedalo svlékání mrtvého těla příliš mnoho práce. V krátké chvíli ležel před nimi hrabě z Kuenringu zcela nahý a Melichar si nemohl odpustit konstatování, že tak svalnatého chlapíka už dlouho neviděl. Rozhodně nebyla náhoda, že na turnajích málokdy našel přemožitele.

„Vidíš nějaké zranění, pane magistře?“ zeptal se Melichar královského lékaře, ten však mlčel a hbitými prsty prohmatával mrtvé tělo, jako pekař těsto na chleba. Jenže těsto bývá vláčné, kdežto tělo hraběte bylo jednak pevné, nepochybně díky pravidelnému cvičení, a pak už se také dostavila posmrtná ztuhlost. Na hrudi i na ramenou bylo vidět několik dávno zhojených šrámů, ale jinak ani stopy po nějakém jiném zranění. Samozřejmě kromě podlitiny na hlavě od pádu z koně.

„Na zádech není nic?“ otázal se pro jistotu Melichar.

Sám Baltazar s pomocí Božetěcha, který chtěl být také trochu užitečný, nadzvedli tělo, ale dobře formovaná záda byla kromě odřenin zcela netknutá. Zkrátka a dobře na Hartmannově těle nebylo žádné zranění, které by mohlo způsobit smrt.

„To nechápu,“ zamumlal Melichar. „Proč vlastně Hartmann zemřel?“

„Tady je medicínská věda v koncích,“ přiznal magistr Baltazar a vrhl krátký pohled na soudce. V skrytu duše doufal, že už od něj bude mít pokoj. Vždyť se mohli nákrásně spokojit s tím, že hrabě z Kuenringu byl prostě zabit při turnaji. Toho Čeňka z Lipé by beztak čekalo jen vyhoštění z Prahy a zákaz přístupu ke královskému dvoru, a protože jeho starší bratr je královský podkomoří, stejně by mu byl tenhle trest brzy odpuštěn. Tak oč vlastně tomu královskému soudci jde?

„Poslechni, pane magistře, nemohl hraběte někdo otrávit?“

„Jak by to asi tak udělal? Vždyť hraběti museli obléci před kláním zbroj. Myslíš si, pane soudce, že by si nikdo nevšiml, že obléká mrtvolu?“

„Třeba zemřel až při zápase v sedle koně,“ navrhl Melichar.

„Neznám žádný jed, jehož účinky by bylo možné přesně načasovat,“ zavrčel magistr Baltazar a dal tak nepokrytě najevo, že ho už další soudcovy otázky otravují. „Potřebuješ ještě něco?“

„Chtěl bych si promluvit s každým, kdo s hrabětem z Kuenringu přijel do Prahy.“

„To už není moje starost. Obrat se, pane soudce, na hofmistra Adama z Wellingu, který má celou družinu hraběte na starosti.“

„Kde ho najdu?“

Lékař pokrčil rameny a poručil sluhům: „Oblečte hraběte Hartmanna, ať se nám tady neválí, jak ho Pán Bůh stvořil, uložte ho do rakve a odnesťe do nejbližší márnice.“

„Počkejte,“ zarazil sluhy Melichar, sklonil se nad tělem a pomalu si prohlédl obličej mrtvého. Něco ho přitom napadlo, ale byla to jen taková prchavá myšlenka, která náhle vyskočí, a než si ji pořádně uvědomíte, je pryč, jako by ji odfoukl vítr.

„Máš ještě něco, pane soudce?“ vybafl Baltazar a uhladil si svou pleš, jako by chtěl setřít pot. Ale aby se mohl doopravdy zpotit, na to bylo příliš chladno.

„Ještě tě možná vyhledám, pane magistře,“ poznamenal tiše ale důrazně Melichar a s Božetěchem za zády opustil Kuenringův stan. Znělo jako varování, ale ve skutečnosti řekl to jen proto, aby měl poslední slovo a neodcházel s pocitem, že byl vlastně vyhozen, aniž co zjistil.

4. kapitola

„Co budeme dělat?“ zeptal se Božetěch, když vyšli ze stanu na hlučící rynek Většího Města pražského.

„Pokud jde o mne, nejraději bych se vrátil ke Stříbrné konvici,“ přiznal se Melichar a v duchu se mu hned vybalil korbek s pěnivým mokem.

„Ale Jeho královská milost tvrdila, že máme ten případ objasnit do zítřka,“ namítl Božetěch.

„Ještě ty mne štvi,“ zamračil se královský soudce. „Víš co, ty se pěkně porozhlédneš kolem a vyslechněš si, co si lidé povídají. Hlavně bys měl zapřádat debaty se sluhy hraběte z Kuenringu a také se sluhy pana Čenka z Lipé. Třeba se dozvíš něco, co mělo být našim uším utajeno. Něco se mi na smrti toho hraběte Hartmanna nezdá a nemohu přijít na to, co. Možná, že obyčejní kmáni z okruhu těch dvou turnajníků viděli nebo slyšeli něco, co by nám mohlo pomoci objasnit celý případ. Však nejsi žádný hlupák a umíš si poradit.“

Božetěch se po té chvále celý ošil: „Víš, pane soudce, tvá slova mi sice lichotí, ale bojím se, abych tě tentokrát nezklamal.“

„To se opovaž!“ Melichar zahrozil svému pomocníkovi prstem a začal se prodírat davem zpátky k domu U Bílého zvonu. Doufal, že tam ještě nalezne královského podkomořího Jindřicha z Lipé a že právě on mu, koneckonců ve vlastním zájmu, sežene hofmistra Adama z Wellingu.

„Hledáš někoho, pane královský soudce?“ uslyšel za sebou povědomý hlas. Otočil se a spatřil nejvyššího komor-

níka království českého Jindřicha z Rožmberka. Měl na sobě červený plášť a červenou čapku lemovanou bobří kožšinou a na tváři se mu rozléval takřka přátelský úsměv.

„Možná bys mně mohl pomoci, pane z Růže,“ odpověděl Melichar a přemýšlel, co Rožmberkův úsměv doopravdy znamená. U krumlovského velmože si totiž nikdo nemohl být jist. Pokud se usmíval, mohlo to mít nejrůznější důvody, vychytralý Jindřich tím totiž zakrýval cokoli od zcela nevinné radosti z přátelského setkání, až po škodolibost a zášť. A že by Melichar byl s Rožmberkem v nějak zvlášť přátelských vztazích, se nedalo předpokládat. Jak se mohl jako vladyka rovnat s krumlovským pánem? Pravda, oba dva zastávali dva významné královské úřady, ale ten Rožmberkův byl přece jen výrazně významnější. Vždyť patřil k důvěrníkům českých králů od Václava II., přes jeho zavražděného syna Václava III., Jindřicha Korutanského, až po nynějšího Rudolfa. V případě Habsburka nebylo divu, Rožmberkové měli už tradičně své zájmy v rakouských zemích, byli spřízněni s tamními šlechtickými rody, ostatně z jednoho z nich pocházela i Jindřichova matka Hedvika ze Schauberga.

Tohle všechno se Melicharovi vybavilo v hlavě, a tak nasadil ve tváři masku náramné důvěrnosti, jemně uchopil pana z Růže za lem jeho pláště a vyzval ho, aby poodešli kousek stranou. „Chci se tě, pane Jindřichu, na něco zeptat,“ poznamenal takřka šeptem. Rožmberk se nepřestával usmívat, jako by se kdovíjak rád zúčastnil tajemné spiklenecké hry.

„Co máš na srdci, pane Melichare?“ otázal se takřka vesele, když spolu zašli do uličky vedle domu U Bílého zvonu.

„Týká se to té podivné smrti hraběte Hartmanna z Kunringu,“ přiznal soudce.

„To máš pravdu. Byla to vskutku podivná smrt, ačkoliv nejvyšší maršálek Tobiáš z Bechyně by z ní nejraději obvinil pana Čenka z Lipé. Ne že by mi rod Ronovců nějak přirostl k srdci, ale tentokrát musím popravě přiznat to, co viděl celý rynek. Že se oba páni rytíři při svém klání vzájemně ani nedotkli. A jak potom Hartmann vlastně zemřel?“

„Vidím, pane z Růže, že nás trápí stejná otázka,“ souhlasně pokývl hlavou Melichar. „Jeho královská Milost mě pověřila, aby zjistil, co se vlastně stalo a jak hrabě Hartmann zemřel.“ Už si chtěl postesknout, že má tak učinit do zítřka, což byl mimořádně šibeniční termín, včas se však zarazil a místo toho se otázal: „Ty, pane z Růže, máš mezi rakouskými šlechtici příbuzné a přátele...“

„Jsme sousedé, dělí nás jen pohraniční hvozd a někdy ani ten ne, a tak se není čemu divit,“ přikývl souhlasně pan Jindřich.

„Znáš jistě i Kuenringy...“

„To nepopírám, byť s Hartmannem jsme zase nebyli až kdovíjakí přátelé. Proč se ptáš?“

„Potřebuji vyslechnout lidi z jeho doprovodu, především hofmistra Adama z Wellingu.“

„Měl by být ve stanu Kuenringů hned za turnajovými šraňky.“

„Ale není tam, právě jsem z toho stanu odešel.“

„Mohu-li ti přispět radou, zeptej se v hostinci U Tří andělů na konci Celetné ulice. Tam jsou někteří z turnaje ubytováni. Hartmann byl přítelem krále Rudolfa a vzhledem k tomu, že ten teď sídlí v domě U Bílého zvonu, chtěl jistě bydlet k němu co nejbliže. Zkus se tedy pozeptat U Tří andělů. Ale moc si od toho neslibuj. Obávám se, že onen hofmistr Adam z Wellingu bude spíš držet jazyk za zuby a nanejvýš jako muž ve službách Kuenringů potvrzovat to, co ti tvrdil pan nejvyšší maršálek.“

„Tedy že hraběte Hartmanna zabil pan Čeněk?“

„To jsi řekl ty, pane soudce. Kolik ti dal král na to vyšetřování času? Počítám, že moc ne, co? Ne, neříkej mi to. Už jsem měl tu čest našeho nového pana krále dobře poznat a vím, co je od něj možné očekávat.“

„I tak ti děkuji, pane z Růže.“

„Rád jsem pomohl, ale zároveň ti, pane soudce, radím, abys nebyl příliš horlivý. Bůh s tebou.“

„I s tebou, pane.“

Melichar si povzdechl a vydal se do Celetné ulice vyhledat hostinec U Tří andělů. V té době soudcův pomocník Božetěch pátral na vlastní pěst. Nešlo mu přitom ani tak o osvětlení okolností smrti hraběte z Kuenringu, ale spíš o to, aby znovu vyhledal výběřčího sázek a dostal z něj své peníze. V davu kolem nyní prázdného kolbiště nešel červený kabátec a vysoký černý klobouk výběřčího přehlédnout. Božetěcha překvapilo, že se kupodivu před ním nijak neskrýval, jak očekával, ba dokonce, když ho spatřil, vyšel mu v ústrety.

„Kolik a na koho jsi vsadil, mládenče?“ oslovil soudcovu pomocníka a tvářil náramně vstřícně.

„Ty o tom nemáš záznam? Vždyť sis to zapisoval.“

„Neumím moc psát,“ přiznal výběřčí, vylovil zpod kabátce pergamen počmáraný podivnými značkami a horlivě si ho prohlížel. „Znám jen číslice a umím počítat.“

„Aha, počítat pro sebe, co? Aby ti to vyneslo!“

„Lidé rádi sázejí. To by ses divil. A často jim to hodí pěkné peníze. Ovšem nejvíc tehdy, když vsadí na někoho, jehož vítězství v klání nikdo nepředpokládá. Jenže stejně tak mohou snadno své peníze přijít. Je to prostě riziko.“

„Já jsem vsadil na pana Čenka celých pět grošů, mám tedy právo na výhru.“